

РОМАНСЬКІ МОВИ ТА ЛІТЕРАТУРИ

УДК 81'362=124=111

DOI <https://doi.org/10.52726/as.humanities/2021.3.26>

О. Ю. ГЕРАСИМЕНКО

асистент кафедри іноземної філології,

українознавства та соціально-правових дисциплін,

*Донецький національний університет економіки та торгівлі імені Михайла Туган-Барановського,
м. Кривий Ріг, Дніпропетровська область, Україна*

Електронна пошта: gerasimenko_ou@donnuet.edu.ua

<https://orcid.org/0000-0002-0539-1165>

М. П. ПАВЛОВСЬКА

студентка,

*Донецький національний університет економіки та торгівлі імені Михайла Туган-Барановського,
м. Кривий Ріг, Дніпропетровська область, Україна*

Електронна пошта: pavlovska@donnuet.edu.ua

<https://orcid.org/0000-0002-7621-9039>

Л. А. ДМИТРУК

доктор педагогічних наук, доцент кафедри іноземної філології,

українознавства та соціально-правових дисциплін

*Донецький національний університет економіки та торгівлі імені Михайла Туган-Барановського,
м. Кривий Ріг, Дніпропетровська область, Україна*

Електронна пошта: dmytruk_la@donnuet.edu.ua

<https://orcid.org/0000-0003-1850-15130>

ГРАМАТИЧНІ КАТЕГОРІЇ ІМЕННИКА В ЛАТИНСЬКІЙ ТА АНГЛІЙСЬКІЙ МОВАХ: ПОРІВНЯЛЬНИЙ АСПЕКТ

Представлена стаття присвячена актуальній проблемі дослідження стану латинської мови, її впливу на англійську мову та детальному вивченню категорій іменника у латинській та англійській мовах. У статті акцентовано увагу на тому, що останнім часом посилюється інтерес до латинської мови. Автори статті здійснили ретроспективний аналіз становлення та поширення латинської та англійської мов. Виявлено, що питання особливостей латинської та англійської мов є досить дискусійним у сучасній філологічній науці та було об'єктом вивчення та дослідження багатьох вітчизняних та зарубіжних науковців. Окреслено вплив латинської мови на англійську. Обґрунтовано важливість та необхідність вивчення латини, попри її статус «мертвої» мови, оскільки латинська є мовою міжнародного спілкування та фундаментом лексики та граматики багатьох сучасних мов, зокрема англійської. Простежено вплив латини на англійську мову у різні часи та періоди та наведено приклади слів, які утворилися під впливом різних епох. Значну увагу приділено впливу релігії на запозичені слова. Встановлено періоди запозичення та наведено відповідні приклади. Автори здійснили ґрунтовний аналіз категорій іменника у латинській та англійській мовах. Детально розглянуто такі категорії, як рід, число, відміна та відмінок. Оскільки проблема дослідження граматичних категорій іменника у латинській та англійській мовах досі не була об'єктом спеціального вивчення, автори здійснили спробу на основі аналізу знайти спільні та відмінні риси категорій іменника у двох мовах. Виявлено, що єдиною спільною рисою категорії іменника у зазначених мовах є наявність числа (однини та множини). Рід, відміна та відмінок мають деякі розбіжності, які були описані у таблиці.

Ключові слова: іменник, граматичні категорії, латинська мова, англійська мова, категорії іменника.

Постановка проблеми. Жива мова – це явище, яке знаходиться у постійному розвитку: щось нове додається, а непотрібне і зайве

зникає. Мова постійно піддається змінам і впливам і, як і людство, не стоїть у своєму розвитку на місці.

Латинська мова, або *Lingua Latina*, – мова латино-фалісцької гілки італійських мов індоєвропейської мовної родини. Латина є однією з найдавніших писемних мов цієї мовної сім'ї. Латинський алфавіт є основою писемності багатьох сучасних мов. Саме тому ця мова, попри статус «мертвої», викликає зацікавленість у вивченні її особливостей та зіставленні із сучасними мовами.

Відомо, що еволюція – це постійні зміни, тому за великий період кожна мова розвивається та змінюється залежно від зовнішніх та внутрішніх чинників. Життєві умови певних періодів, історичні події економічного або соціального характеру, науковий та технічний прогрес, культурне збагачення – усе це сприяло змінам структури мови, тобто спрощенню або відходженню старих і появі нових звуків та слів, їх розмежуванню та систематизації за певними ознаками, виникненню правил вимови й написання тощо, а у деяких ситуаціях навіть її зникненню. Часто у процесі такої еволюції з однієї мови виникало декілька інших. Такий процес у мовознавстві називається диференціацією. Диференціація виникає внаслідок розходжень діалектів певної мови до моменту, коли носії перестають розуміти один одного, тим самим утворюючи дві різні мови. Звісно, у мовах, утворених таким чином, часто прослідковуються спільні та відмінні риси, зокрема орфографічні, лексичні та морфологічні ознаки слів.

Іменник – це самостійна частина мови, визначена ще за часів Аристотеля, яка має певну систему граматичних значень, що розвивалися та формувалися протягом довгої історії людства. Дослідження та зіставлення граматичних категорій іменника у латинській та англійській мовах досі не було об'єктом спеціального вивчення, тому ми вперше спробуємо проаналізувати це питання з метою виявлення не тільки спільних та відмінних рис, а й задля кращого розуміння розвитку мови в цілому, сфокусувавшись на впливі латинської мови як фундаменту сучасної мови на структуру англійської.

Важливу роль у виборі конкретно цих двох мов як об'єкта вивчення та аналізу відіграв саме вплив латинської мови на англійську. Попри те, що англійська є германською мовою, яка унаслідувала граматичну та лексичну систему від протогерманської мови, значна частина її

словникового запасу є запозиченою переважно з латинської мови. Також свій вплив на розвиток англійської лексики мали й романські мови, зокрема англо-нормандські та іспанські, але нам цікаво детальніше розібрати саме внесок латини. Англійська мова увібрала в свою структуру немалу частину «основоположниці сучасних мов», проте багатомісячний розвиток англійської та вплив на неї інших давніх і сучасних мов призвів до виникнення відмінностей у граматичній системі мов. Це призводить до потреби у більш детальному вивченні.

Аналіз попередніх досліджень. Проблемі вивчення особливостей латинської мови загалом та її культурологічного значення зокрема, а також ролі латинської мови у розвитку та збагаченні лексичного фонду присвячено наукові здобутки таких вчених та науковців, як Т. Вільчинська, О. Пилипів, О. Румик, О. Сутула. Проблемі аналізу граматичних категорій іменника у латинській та російській мовах присвячено здобутки вітчизняних науковців М. Рамазанової та З. Саламової. Латинізм як стилістичний засіб у сучасній літературній мові вивчають Т. Корчмит, М. Лапіна. Питання історії та розвитку граматики англійської мови перебувають у центрі уваги таких знавців, як В. Аракін, К. Бруннер, Б. Ільш, О. Матвеева, Т. Расторгуєва, А. Теренін. Лексикологія англійської мови була у центрі уваги таких вчених, як Г. Антрушина, І. Гальперін. Вивченням латинської мови і основ термінології, що пішла з неї, займався М. Чернявський. Історію латинської мови і її граматики у своїх працях описував вітчизняний науковець Й. Тронський.

Мета дослідження полягає у вивченні особливостей категорії іменника, а також здійсненні компаративного аналізу граматичної категорії іменника у латинській та англійській мовах.

Виклад основного матеріалу. Латина – це стародавня мова, історія походження і розвитку якої починається ще у II тисячолітті до нашої ери. Вона належить до латино-фалісцької гілки італійських мов індоєвропейської мовної родини. Латина відчувала на собі вплив давньогрецької мови, особливо після підкорення Греції Римом у 146 р. н.е. Латинська мова швидко поширювалася як на території Італії, так й на усі підкорені римлянами території. Пізніше розмовний різновид латинської мови дав початок

розвитку сучасних романських мов через вплив на певні діалекти. Романські мови є одними з основ англійської мови, появу якою вчені відносять до V–XI століття.

Давньоанглійська мова, як вважається, утворилася у результаті еволюції діалектів північногерманських племен (англів, саксів і ютів), що у V столітті перекочували на територію сучасної Британії і там змішалися з місцевим населенням – кельтами, значна частина словникового запасу яких, до речі, теж складалася зі слів латинського походження [Залесська 1981 : 12]. Саме у цей період спостерігається перший етап запозичення англійською мовою латинських слів. Це трапилося через торгові відносини між германськими племенами та Римською імперією. Більшістю слів, що увійшли до племінних мов, а згодом і до староанглійської, були іменники, наприклад: *wine, dish, devil, butter, cheese, pillow, wall, camp, devil, street*.

Вплив латини був особливо помітним у часи появи англо-саксів на території островів Великобританії. Прикладом цього може послугувати слово *castra* (“camp”) – латинське слово, що використовувалося для позначення міста або закритого поселення. Воно стало основою для багатьох географічних назв: *Chester, Colchester, Dorchester, Manchester, Winchester, Lancaster, Doncaster, Gloucester, Worcester* тощо [Пльїш 1958 : 191].

Латинська мова мала значний вплив на формування англійської мови на всіх стадіях її розвитку, але найбільш впливовим вважається середньовічний період. Цей етап почався у 1597 р., коли у Великобританії почало поширюватись Християнство. У період з XVI до XVIII ст. англійські письменники утворили величезну кількість нових слів від латинських та грецьких основ. Деякі з цих слів автор міг використати і потім забути, але деякі слова залишилися у словнику. Багато найпоширеніших складних англійських слів має латинське походження [Гальперін 2000 : 81].

У одній ситуації латинське слово не мало відповідного еквівалента у давньоанглійській і повністю входило до мови (наприклад, слово *biscop* «єпископ» пішло від латинського *episcopus*), у другій – слова видозмінювались і отримували нову форму або значення під час перекладу церковних текстів (яскравим при-

кладом є слово *godspell*, що спочатку означало «добрі новини», а потім отримало значення «Євангеліє» від латинського *evangelium*), у третій ситуації слова входили до мови, попри те, що відповідне слово уже було у давньоанглійській (*forca* («виделка») від *furca*).

Запозичені слова мали відношення до релігії у всіх її деталях та аспектах. Ідеться про термінологію, назви документів, лексику служителів церкви та слова, що мали відношення до внутрішньої організації церкви. До таких слів належали: *abbot, alms, altar, angel, anthem, Arian, ark, candle, canon, chalice, cleric, cowl, deacon, disciple, epistle, hymn, litany, manna, martyr, mass, minister, noon, nun, offer, organ, pall, palm, pope, priest, provost, psalm, psalter, relic, rule, shrift, shrine, shrive, stole, subdeacon, synod, temple, tunic*.

Яскраво був виражений і вплив церкви на життя простих людей, їх побут та роботу. Це простежується у назвах одягу та предметів побуту: *cap, sock, silk, purple, chest, mat, sack*; назвах їжі: *beet, caul (cabbage), lentil (O.E. lent), millet (O.E. mil), pear, radish, doe, oyster (O.E. ostre), lobster, mussel*; назвах дерев, рослин та трав: *box, pine, aloes, balsam, fennel, hyssop, lily, mallow, marshmallow, myrrh, rue, savory (O.E. sæperige), plant*; а також у словах, що мали зв'язок із навчанням: *school, master, verse, meter, gloss, notary (a scribe)*.

Значним фактором у розвитку англійської мови був її перехід від рунічного алфавіту до латинського. Написання староанглійських слів у багатьох аспектах збігалось з їх вимовою. Часто виникали ситуації, коли латинський алфавіт не міг повністю передати слова англо-саксонської фонетики. Невимовні літери у багатьох сучасних англійських словах у староанглійській мові вимовлялись, наприклад: *c* та *n* в *cnicht* [knix't] (староанглійський попередник сучасного *knight* – «лицар») [Секірін 1964 : 108].

Іншою проблемою для написання англійських слів за допомогою латинського алфавіту стала надзвичайно велика кількість слів, особливо на це вплинули різноманітні діалекти. Кожен автор писав те саме слово по-своєму. Так, сполучник *and* міг бути і *ond*, і все ще вважатися граматично вірно написаним словом.

Початок третього періоду запозичень вчені відносять до періоду Ренесансу через вплив давньогрецької літературної спадщини на

праці тогочасних митців – письменників, композиторів, драматургів, художників тощо. Лексика англійської мови поповнилась похідними з латини словами (*aberration, allusion, anachronism, democratic, dexterity, enthusiasm, imaginary, juvenile, pernicious, sophisticate*) та словами, які під впливом літератури доби Античності утворили англійські письменники (*imbibe, extrapolate, dormant, employer*).

У XVII–XVIII століттях філософські та наукові роботи писалися уже англійською, через що у вчених виникла потреба у нових словах задля опису нових відкриттів, предметів, понять і термінів. Вони звернулися до латинської мови. Більшість слів була повністю запозичена з латини, але деяка частина була утворена за допомогою латинських коренів слів, їх суфіксів та префіксів. Наведемо приклади таких слів: *analysis, apparatus, aqueous, atomic, carnivorous, component, corpuscle, data, dynamic, experiment, formula, incubate, machinery, mechanics, molecule, nucleus, organic, ratio, structure, synthesis, theory, vertebra*. Навіть у наші дні більшість термінології, пов'язаної з науково-технічним прогресом, є запозиченою з латини та видозміненою: слово *computer* походить від латинського дієслова *computare*, що означає «рахувати», «вчисляти», а слово *delete* походить від латинського дієслова *delere*, що означає «стирати».

Факт того, що латинська мова більше усього вплинула на розвиток і формування англійської, є беззаперечним. Якби не було латини, англійська втратила б близько 80% своєї лексики у багатьох сферах (починаючи з наукової термінології і закінчуючи словами, які кожного дня англійці вживають у своєму побуті).

Отже, перейдемо до аналізу граматичних категорій іменника. Варто зазначити, що граматична категорія – це загальне поняття, що об'єднує у певні системи ряди окремих граматичних значень.

Іменник у латинській мові має такі основні граматичні категорії: рід (*genus*), число (*numerus*), відмінок (*casus*) та відміну (*declinatio*). Проаналізуємо кожну з цих категорій.

Рід – це граматична категорія мови, яка полягає в тому, що слова або форми слів розподіляються на два або три класи. У латинській мові існує три такі категорії роду: чоловічий

(*masculinum*) (до нього відносяться іменники – назви місяців, вітрів, рік, а також усі представники осіб та звірів чоловічого роду); жіночий (*femininum*) рід (до нього відносяться іменники – назви дерев, міст, країн та островів, а також назви представників тваринного світу жіночого роду; середній (*neutrum*) рід (до нього відносяться іменники – назви металів, елементів, плодів та невідмінювані слова (наприклад, *nefas* – «беззаконня»)).

Число – це граматична категорія, що вказує на кількість предметів. У латинській мові існує два таких числа: однина (*singularis*) та множина (*pluralis*).

Відмінок (*casus*) – це граматична категорія, що слугує для вираження синтаксичних відношень між словами в реченні. Всього латинська мова налічує шість відмінків іменників, а саме: *Nominativus* (хто? що?); *Genetivus* (кого? чого?); *Dativus* (кому? чому?); *Accusativus* (кого? що?); *Ablativus* (ким? чим? на кому/чому?); *Vocativus* (кличний відмінок).

Відміна – це граматична категорія іменників, що поділяє їх на певні класи відповідно до закінчення. У латинській мові існує п'ять відмін.

До I відміни (*Delinatio prima*) належать іменники жіночого роду з закінченнями *-a* у називному відмінку однини (*Nominativus singularis*) та *-ae* у родовому відмінку однини (*Genetivus singularis*), наприклад: *vita* («життя»), *causa* («причина»), *stella* («зірка»). Більшість слів цієї відміни походить від давньогрецьких слів, але у ході розвитку вони повністю латинізувались.

До II відміни (*Delinatio secunda*) належать іменники чоловічого роду із закінченнями *-us* та *-er* у називному відмінку однини (*Nominativus singularis*) та *-i* у родовому відмінку однини (*Genetivus singularis*), а також іменники середнього роду із закінченнями *-um* або *-on* у *Nominativus singularis* та *-i* у *Genetivus singularis*, наприклад: *porcus* («свиня»), *socer* («тесть»), *fatum* («доля»), *gaudium* («радість»).

До III відміни (*Delinatio tertia*) належать іменники жіночого, чоловічого та середнього роду із закінченням *-is* у родовому відмінку однини (*Genetivus singularis*), наприклад: *vectigal* («податок») – *vectigalis* («податка»).

До IV відміни (*Delinatio quarta*) належать іменники чоловічого та середнього роду, що у родовому відмінку однини (*Genetivus*

singularis) мають закінчення *-us*; іменники чоловічого роду, що у називному відмінку однини (Nominativus singularis) мають закінчення *-us*; іменники середнього роду, що у називному відмінку однини (Nominativus singularis) мають закінчення *-i*, наприклад: *arcus* («дуга») – *arcus* («дуги»), *genu* («коліно») – *genus* («коліна»).

До V відміни (Delinatio quinta) належать іменники жіночого роду, що у родовому відмінку однини (Genetivus singularis) мають закінчення *-ei*, наприклад, *facies* («обличчя») – *faciesei* («обличчя»).

Окрім основних граматичних категорій, у латинській мові є ще один аспект, що заслуговує на увагу і має бути розглянутий у нашому дослідженні. Це категорія істоти і неістоти іменника. Поняття «істота» та «неістота» в латинській мові прослідковується досить чітко. Залежно від контексту речення істотами вважаються не тільки іменники, що позначають дійових осіб, але й іменники, що позначають знаряддя або причини. Про це свідчить відоме правило: іменник, який має значення причини дії і у активній конструкції має форму називного відмінку (Nom. sing), у відповідній за змістом пасивній конструкції може використовуватися з прийменником *a/ab* або без нього. Наявність прийменника у такій ситуації залежить від «істотності» або «неістотності» іменника, наприклад: *Vita amicitia ornatur* («Життя прикрашає дружба»), але *Discipulus a magistro laudatur* («Учень, хвалений вчителем») [Солопов 2019 : 71].

До граматичних категорій іменника в англійській мові належать категорії роду (gender), числа (number) та відмінка (case).

Англійська мова налічує три таких роди: чоловічий (masculine), жіночий (feminine) та середній (neuter).

Розділення слів на ці три категорії тісно пов'язане зі згаданим раніше поняттям «істота та неістота»: в англійській мові, як правило, іменниками чоловічого або жіночого роду є лише люди (тобто такими іменниками є такі власні назви, як імена та прізвища, або іменники, які утворилися від роду діяльності людини, наприклад, *actress* – «актриса»). Усе інше – іменники середнього роду, що сприймаються у контексті як неістоти, навіть якщо ми говоримо про тварину, яка нібито має від-

носитися до «істот», оскільки є живою, але граматично вона такою не вважається. Проте існують винятки:

1) англійці дуже люблять і поважають свою країну, тому здавна прийнято використовувати щодо Великої Британії займенник *she/her*, який, як правило, використовують для іменників жіночого роду;

2) у давнину на «носі» корабля було прийнято розміщувати жіночу фігуру, що була символом Божої Матері, яка захищала корабель та його команду. Саме через це слово *ship* («корабель») в англійській мові належить до жіночого роду;

3) як згадувалося раніше, хоча до тварин прийнято використовувати *it*, англійці, як і усі люди, схильні прив'язуватися до домашніх улюбленців, тому вони вживають займенники *she* або *he* залежно від статі тварини.

В англійській мові існує дві категорії числа – однина (singular) та множина (plural).

Наявність відмінка в англійській мові є досить складним питанням. Науковці досі не дійшли однозначної думки: одна група вчених схильна вважати, що відмінків в англійській мові зовсім немає, бо вони зникли у ході історичного розвитку; інші вважають, що відмінків існує шість або більше. Однак найпопулярніша теорія описує лише два відмінки. Саме цей варіант класифікації відмінків іменника ми розглянемо у нашій статті.

В англійській мові існує два відмінки: the common case – загальний відмінок, що є аналогічним до українського називного або латинського Nominativus; the possessive (genitive) case – присвійний відмінок, що вказує на належність предмета/особи іншому предмету/особі. Він дещо схожий з Genetivus, утворюється за допомогою додавання апострофа та суфікса 's до кінця слова, наприклад: *cat's toy* («іграшка кота»), *mother's house* («дім матері»).

Розглянувши особливості категорій іменника в обох мовах, ми можемо провести порівняльний аналіз, дані якого задля зручності сприйняття ми оформимо у вигляді таблиці 1.

Таким чином, результати здійсненого аналізу особливостей та порівняння категорій іменника у латинській та англійській мовах дозволяє зробити висновок, що спільним аспектом є тільки наявність числа (однини та множини). Проаналізувавши рід іменника

Таблиця 1

Спільні та відмінні риси категорій іменника у латинській та англійській мовах

Категорія	Спільне	Відмінне	
		Латинська мова	Англійська мова
число	наявність в обох мовах однини і множини	–	–
рід	наявність чоловічого, жіночого та середнього родів	наявне чітке розмежування назв предметів, понять та осіб за родами (назви вітрів – чоловічий рід, назви дерев – жіночий, назви металів – середній тощо). Класифікація ніяк не пов’язана з поняттям «істота/неістота»	до чоловічого і жіночого роду належать лише люди (не враховуючи слова-винятки), а всі інші слова відносяться до середнього роду. Поняття роду пов’язане із категорією «істотність»
відмінок	наявність: називного (Nominativus) у латинській мові та (the common case) в англійській мові; родового (Genetivus) у латинській мові та (the possessive case) в англійській мові	існує ще чотири відмінки: Dativus, Accusativus, Ablativus, Vocativus	має всього два відмінки
відміна	–	нараховується п’ять відмін іменників	немає жодної відміни

у двох мовах, ми виявили, що головною відмінною рисою є приналежність різних категорій слів до жіночого, чоловічого та середнього роду. У латинській мові нараховується 6 відмінків, а в англійській лише два. Висуваємо припущення щодо того, що у зв’язку з історичним розвитком мови відбулося спрощення відмінків у сучасній англійській мові. У процесі аналізу категорії іменника виявлено відсутність відміни в англійській мові. Але у латинській мові відміна є складним явищем, що підтверджує існування 5 типів відмін.

Висновки. Отже, здійснивши компаративний аналіз граматичних категорій іменника у латинській та англійських мовах, ми маємо всі підстави зробити висновок, що у граматичних системах досліджених мов добре спостерігаються збіги та спільні риси, проте за роки історичного прогресу і розвитку англійська мова значно спростила аспекти граматики латинської мови (інакше розділення родів іменника, зменшення кількості відмінків, тобто можливих форм слова, та повна відсутність відмін як граматичної категорії).

ЛІТЕРАТУРА

1. Гальперин И. Лексикология английского языка. Москва : Высшая школа, 2000. 316 с.
2. Залеская Л. Пособие по истории английского языка. Москва : Высшая школа, 1981.
3. Ильиш Б. История английского языка. СРСР, 1958. 420 с.
4. Секирин В. Заимствование в английском языке. Киев : Изд-во «Киевский университет», 1964. 210 с.
5. Солопов А. Латинский язык : учебник и практикум : 3-е изд., перераб. и доп. Москва : Издательство «Юрайт», 2019. 458 с.

REFERENCES

1. Galperin, I. (2000). *Leksikologiya angliyskogo yazyika* [Lexicology of English language]. Moscow: “Vysshaya shkola” Publ. 316 p.
2. Zaleskaya, L. (1981). *Posobie po istorii angliyskogo yazika* [A manual on the history of the English language]. Moscow: “Vysshaya shkola” Publ.
3. Ilish, B. (1958). *Istoriya angliyskogo yazyika* [History of English language]. SRSR. 420 p.
4. Sekirin, V. (1964). *Zaimstvovanie v angliyskom yazyike* [Borrowing in English]. Kiev, “Izd-vo KIEVSKIY UNIVERSITET” Publ. 210 p.
5. Solopov, A. (2019). *Latynskiy yazyik* [Latin language]. Moscow: “Izdatelstvo Yurayt” Publ. 458 p.

O. YU. HERASYMENKO

*Assistant at the Department of Foreign Philology,
Donetsk National University of Economics and Trade named after Mykhailo Tugan-Baranovsky,
Kryvyi Rih, Dnipropetrovsk region, Ukraine
E-mail: gerasimenko_ou@donnuet.edu.ua
<https://orcid.org/0000-0002-0539-1165>*

M. P. PAVLOVSKA

*Student,
Donetsk National University of Economics and Trade named after Mykhailo Tugan-Baranovsky,
Kryvyi Rih, Dnipropetrovsk region, Ukraine
E-mail: pavlovska@donnuet.edu.ua
<https://orcid.org/0000-0002-7621-9039>*

L. A. DMYTRUK

*Doctor of Pedagogic Sciences,
Associate Professor at the Department of Foreign Philology,
Ukrainian Studies and Social and Law Disciplines,
Donetsk National University of Economics and Trade named after Mykhailo Tugan-Baranovsky,
Kryvyi Rih, Dnipropetrovsk region, Ukraine
E-mail: dmytruk_la@donnuet.edu.ua
<https://orcid.org/0000-0003-1850-15130>*

**GRAMMATICAL CATEGORIES OF NOUNS IN LATIN AND ENGLISH:
A COMPARATIVE ASPECT**

The presented article is devoted to the actual problem of studying the state of Latin, its impact on English and a detailed study of noun categories in Latin and English. The article emphasizes that interest in Latin has recently increased. The authors of the article conducted a retrospective analysis of the formation and spread of Latin and English. It was found that the question of the peculiarities of Latin and English is quite controversial in modern philological thought and has been the subject of study and research of many domestic and foreign scholars. The influence of Latin on English is outlined. The importance and necessity of learning Latin, despite its status as a “dead” language, is substantiated, as Latin is the language of international communication and the foundation of vocabulary and grammar of many modern languages, including English. The influence of Latin on the English language in different times and periods is traced and examples of words formed under the influence of different epochs are given. Considerable attention is paid to the influence of religion on borrowed words. Borrowing periods are set and relevant examples are given. The authors conducted a thorough analysis of noun categories in Latin and English. Categories such as gender, number, declension and cases are considered in detail. Since the problem of studying the grammatical categories of nouns in Latin and English has not yet been the subject of special study, the authors attempted to find commonalities and differences between the categories of nouns in two languages. It was found that the only common feature of the noun category in these languages is the presence of numbers (singular and plural). Gender, declension and case have some differences, which are described in the table.

Key words: noun, grammatical categories, Latin, English, noun categories.